

Tämä on tosiaankin vain pätäkä alusta. Wolf me Kuu loisti pilvettömältä taivaalta. Puun oksat peittivät hieman näkyvyyttä, mutta se ei haitannut. Minua ei haitannut, että maa allani oli kylmä ja kostea. Minua ei edes haitannut, ettei minulla ollut päälläni kuin toppi ja shortsit. Eikä minua haitannut, että varpaani ja sormeni olivat menneet turraksi. Minulla ei ollut harmainta aavistustakaan miksi olin tullut keskellä yötä metsään. En tiennyt miksi kuunvalo sai minut rauhoittumaan ja kuuntelemaan luonnon ääniä. Tuntui kuin olisin ensimmäisen kerran nähnyt metsän - siis todella nähnyt metsän. Kaikki aistini heräsivät eloon. Tunsin olevani osa tätä luonnon kauneutta. Kuun valo loisti iholleni puiden lomasta. Tuntui melkein kuin se lämmittäisi ihoani. Sydämeni alkoi jyskyttää rinnassani kovempaa ja kovempaa. Tämä ei tuntunut enää normaalilta. Eihän minun sydämeni pitäisi lyödä näin kovaa. Laskin käteni rintani päälle ja yritin hengittää rauhoittavasti. Minulle iski paniikki kun tunsin ihoni lämpenevän. Hengitykseni tiheni ja muuttui pinnalliseksi. Siirsin käteni pois rinnaltani kun ihoni tuntui polttavan kuumalta. Veri kohisi korvissani ja sydämeni hakkasi niin kovaa, että olin varma, että kylkiluuni murtuisivat pian. Sitten selkärankaani pitkin kulki kipuaalto. Korviini kantautui korvia vihlova kiljaisu. Näkökykyni sumeni kun polttava kipu kulki päästä varpaisiin. Joka lihaksessa, joka luussa ja joka nivelessä tuntui tajunnan räjäyttävä kipu. Makasin maassa hikisenä. Nousin hitaasti seisomaan. Olin täysin valmis menemään kotiin. Huomenna menisin lääkäriin. Tuommoinen kipu ei voinut olla normaalia. Ravistelin itseäni hiekasta. Rapsutin itseäni korvan takaa jalallani ja pyyhin tassulla naamaani. Siis, minä tein mitä? Seisoin hetken jähmettyneenä takajalka korvan takana kunnes laskin jalkani hitaasti maahan. Katseeni siirtyi hitaasti maahan. Ja mitähän minä sieltä löysin. En ainakaan sitä, mitä tänä aamuna olin katsellut sängynlaidalla kun olin noussut ylös. Tämä ei voinut olla todellista. Kun tuijotin alas, en nähnyt kenkiä, en sukkia, enkä varpaita, kaiken tämän sijaan, näin pienet vaaleat tassut. Kirosin mielessäni. Olinkohan syönyt tänään jotain pilaantunutta koska olin varma että hallusinaatiot saattoivat liittyä ruokamyrkytykseen. Niin sen täytyi olla, pelkkä omituinen hallusinaatio. Tuijotin tassuja hiljaa. Vaistoni valpastuivat, jokin liikkui lähellä. Haistelin nenälläni mutta en tunnistanut hajua. Se herätti jotain minussa. Ennen kuin kerkesin pohtia asiaa sen koomin, juoksin jo hajun perässä. Edessäni pilkahteli tupsu häntä ja ruipelot koivet kunnes se taas katosi pusikon toiselle puolelle. Vaistoni syrjäyttivät kaiken muun ja tuuli tuiversi korvissani kun puikkelehdin puiden lomassa jäniksen perässä. Turkkini aaltoili tuulessa. Jahtasin jänistä kunnes se löysi kolon ja pujahti vikkelahti sinne. Yritin kaivaa kuoppaa tassullani ja tungin pääni sinne. Nuuhkin koloa. Nenääni tunkeutui tuoksut multaisesta maasta ja jäniksestä. Nostin pääni pettyneenä. Ravistelin päätäni voimakkaasti saadakseni mullan pois turkistani. Kun olin putsannut itseni läpikotaisesti, vaistosin jonkun. Hän ei ollut kaukana kun pystyin haistamaan hänet. Se liikkui hitaasti eikä se pitänyt kovaa ääntä. Tuijotin äänen suuntaan jähmettyneenä paikalleni. Pian pusikoin lomasta pilkisti kaksi kiiluvaa silmää ja esiin tuli susi. Se oli paljon isompi kuin minä. Sillä oli harmaanmusta turkki, tassunpäissä oli hieman valkoista. Se kulki hitaasti eteenpäin ja pysähtyi hetkeksi eteeni. En uskaltanut liikkua mutta laskin päätäni alistuneena. Susi tuli lähemmäs ja kiersi ympäri minua pariin otteeseen kunnes pysähtyi viereeni ja haisteli minua. En tiennyt mitä minun olisi pitänyt tehdä, joten odotin. Susi siirtyi hieman kauemmas. Hän katsoi minua ja käänteli päätään puolelta toiselle. Hitaasti liikuin kauemmas sudesta. Kun minusta tuntui, että olin tarpeeksi kaukana, käännyn kannoillani ja lähdin juoksemaan. Kuulin suden lähtevän perääni. Juoksin niin kovaa kuin jaloistani pääsin. Pistin kehoni äärimmilleen ja pysähdyin vasta kun en enää kuullut suden olevan perässäni. Istuin hiljaa luonnon äänien keskellä. Mietin milloin tämä hallusinaatio loppuu. Enhän minä nyt koko aikaa voinut kuvitella olevani susi. Vai oliko tämä sittenkin totta? Jos tämä on totta niin, miten minä pääsen takaisin normaaliksi? Ei helvetti, en

kai vain muuttunut lopullisesti tällaiseksi. Menin maahan makaamaan ja kurkustani pakeni pientä vinguntaa. En minä voinut jäädä tällaiseksi. Mitä vanhempani sanoisivat kun menisin tällaisena kotiin? He soittaisivat kenneliin ja joutuisin luultavasti tarha sudeksi. Ei, minähän en jää sudeksi. Yritin tahdonvoimalla muuttua itsekseni. Kurkistin luomien välistä oliko jotain tapahtunut mutta harmikseni huomasin olevani edelleen kirppukasa. Makasin pitkään maassa ja yritin erilaisin keinoin saada itseni muuttumaan mutta mitään ei ollut tapahtunut. Olin jo melkein luovuttamassa kun huomasin sydämeni lyöntien tihentyvän ja hengitykseni muuttui pinnalliseksi. Sitten raastava kipu valtasi kehoni ja olin melkein onnellinen, melkein. Makasin maassa ja kehoni oli vääntynyt omituiseen asentoon. Ihoni oli hikinen ja sitä peitti tumma muta. Pyyhin hiuksia jotka olivat takertuneet hikiseen naamaani. Tajusin olevani aivan ilkosillani. Onnekseni olin yksin pimeässä metsässä. Käännyin kyljelleni ja vedin jalat rintaani vasten. Pystyin vihdoin rentoutumaan ja tunsin kyynelien valuvan. Olinko tullut hulluksi? Oliko tämä edes totta? Saatanhan minä kohta herätä omasta sängystäni ja huomata nähneeni aivan hullua unta. Täysin mahdollista, eikö niin? Mitä jos tämä olikin todellista? Olinko minä todella susi? Ei susi vaan ihmissusi. Repesin nauramaan tolkkumasti samalla kun kyyneleet virtasivat poskilla. Tämä ei voinut olla todellista. Olin varmasti vain hullu. Peitin suuni käsillä estääkseni kaiken mahdollisen äänen, mikä minusta saattaisi paeta. ”Hei, oletko kunnossa?”, matala ääni kysyi takaani. Jähmetyin paikalleni ja silmäni rävähtivät auki. Olin varma, että sydämeni lakkasi lyömästä hetkeksi. Jokainen lihakseni jännittyi ja harkitsin vain pinkaisevani pakoon mutta onnekseni muistin ettei päälläni ollut rihman kiertämääkään. Hitaasti kurkistin olkani takaa miestä. Hän oli valtava tai ehkä se vain tuntui siltä koska makasin maassa. Nousin hitaasti istumaan peitellen parhaani mukaan itseäni. Oi, maa nielaise minut toivoin silmät kiinni. Kurkkasin luomien välistä ja näin mustat kengät. Ei, ei minun toiveillani ollut mitään jakoa tässä maailmassa nähtävästi. ”Olen kunnossa”, vastasin hiljaa ja tuijotin miehen kenkiä. Vaivaantunut hiljaisuus vallitsi. Odotin vain että mies lähtisi jotta voisin lähteä kotiin. Hienoa, joudun kävelemään alasti kotiin. Löydänpököhän minä edes kotiin? Minulla ei ollut mikään paras suuntavaisto. No, täytyy vain toivoa. ”Onko sinulla kylmä”, mies kysyi riuhtaisten minut ajatuksistani. Minulla oli aivan jäätävän kylmä. Mutta tunnustaisinko sen hänelle? Ei, en varmasti. Hän vielä luulisi että tarvitsisin apua ja jäisi. Tai vielä pahempaa, hän saattaisi minut kotiin. ”Ei”, vastasin ja samassa väristys kulki kehoni läpi. Kirosin mielessäni pettävän kehoni. Hän naurahti hieman ja samassa hartioilleni putosi jotain painavaa. Hämmentyneenä nostin katseeni kengistä. ”Voit pitää huppariani. Tarvitsetko apua kotiin päästäksesi?”, mies sanoi ja huomasin pienen virneen hänen kasvoillaan. ”Kiitos hupparista. En tarvitse apua. Pääsen kyllä kotiin”, vastasin ja vedin hupparin tiiviisti ylleni. Vedin vetoketjun vapisevin käsin kiinni. Huppari suorastaan nielaisi minut sisäänsä. Se oli vielä lämmin hänen jäljiltään. Yritin vaivalloisesti nousta nopeasti ylös maasta. Ja onnistuin. Mutta onneni ei kestänyt pitkään kun jalkani päättivät pettää minut. No, onni onnettomuudessa, matka maahan ei ollut kovin pitkä. Mutta se ei ollut mistä löysin itseni. Ehhei, löysin itseni tuntemattoman miehen käsivarsilta. ”Wow, oletpa sinä kehnossa jamassa. Oletko syönyt kunnolla? Sinun ei pitäisi päästää itseäsi näin heikkoon kuntoon. Olethan metsästännyt?”, mies sanoi ja katsoin häntä ällistyneenä. Siis mistä hän puhui? Hän taisi hoksata katseeni ja jatkoi; ”Onko sinulla aavistustakaan mistä minä puhun?” ”Juuu, ei”, vastasin. Hän katsoi minua hetken ja sitten kaappasi minut syliinsä. Hän lähti kulkemaan metsässä. ”Meidän varmaan täytyy hieman puhua”, hän sanoi. ”Mistä? Minne sinä viet minua?”, kysyin. Paniikki kouraisi vatsaani. ”Minulla on auto tässä lähellä. Käyn täällä aina veljeni kanssa. Meidän täytyy ilmoittaa sinusta hänelle. Hän tietää miten nämä asiat menevät”, hän vastasi. ”Mistä sinä puhut? En minä voi tulla minnekään. Minun pitää mennä kotiin.

Ilmoittaa minusta, miksi?”, vastasin hätääntyneenä. ”Siitä että alueella on uusi susi. Sinulla varmasti on jo lauma jossain. Oletko puhut heidän kanssaan jo?” hän kyseli. ”Mitä helvettiä sinä selität? Mikä lauma?”, kyselin. Kuuluiko hän johonkin kulttiin? Karneat kuvat joukkoitsemurhista, hyväksikäytetyistä tytöistä ja pojista ja uhratuista eläimistä välähtivät mielessäni. Hetken päästä vasta tajusin hänen maininneen suden. Hän tiesi. Oliko hän nähnyt minut? ”Rauhoitu kaikki on ihan hyvin”, kuulin hänen sanovan. Joo, kaikki on aivan täydellisesti, paitsi että minä muutuin helvetin sudeksi. Helveti milloin elämä oli muuttunut näin oudoksi. Koko matkan autolle mies puhui minulle rauhoittavasti. Hän laski minut autoon ja tuli sitten istumaa kuskin penkille. Siinä hän kääntyi minuun päin. ”Olen Jamie, mikä sinun nimesi on?”, hän kysyi ja työnsi avaimen lukkoon. ”Dawn”, vastasin. Moottori käynnistyi ja ajoimme hiljaisuudessa. Katselin maisemia ja syvennyin ajatuksiini.